

Ο ΠΡΑΜΜΑΤΕΥΤΗΣ

ΠΟ τὸ ἀντικρινὸν παράθυρον μία φωνὴ ἐκάλει τὸν πρᾶμματευτὴν νὰ πλησιάσῃ, τὸν γερω - πρᾶμμα-
τευτὴν, ποῦ τὸν ἐγνώριζεν ὅλη ἡ γειτονειά . . .
Ἀπὸ μικρὸ παιδί αὐτὸς ἐδοῦλευσεν εἰς τὴν προκυμαίναν,
ἐκεῖ ὅπου ἐφόρτωναν καὶ ἐξεφόρτωναν τὰ πλοῖα.

Ἀχθοφόρος ἐκ γενετῆς, μόνον τότε ἡσθάνετο τὸν ἑαυτὸν
του, ὅταν κυρτούμενος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν σάκκων ἀνέβαιnen ἢ
κατέβαινε ταῖς στενόμεναις σαναῖς. Μὲ συνεχῆ χαρμόσυνα
ἐπιφωνήματα κατέθετε τότε ἓνα σάκκον ἐκεῖ διὰ ν' ἀναλάβῃ
ἄλλον ἀπ' ἐδῶ. Εἶχε συνειθίσῃ τόσοις εἰς τὴν ἐργασίαν ἐκεῖ-
νην, ὥστε κατήντησε νὰ θεωρῇ πλέον ἀπαραίτητον τὸ βάρος
τοῦ σάκκου, ὡς παράρτημα τοῦ ἰδίου του σώματος, τοῦ ὁποῖου
τὴν ἔλλειψιν ἡσθάνετο μὲ ἀνέκφραστον θλίψιν. Ὅταν δὲ ἐτύ-
χαινε καὶ μία ὁλόκληρη ἡμέρα νὰ παρέλθῃ χωρὶς νὰ τὸ αἰ-
σθανθῇ ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του,

— Ἄ, νὰ πάρῃ ἡ ὀργή ! καταραμένη ἦταν αὐτὴ ἡ
ἡμέρα ! ἔλεγε δύσθυμος. Πάει, πέρασε, χωρὶς νὰ κινηθοῦν
λιγάκι τὰ χέρια . . .

Κ' εὐθὺς τὸ πρῶτον φόρτωμα ποῦ ἐπλησίαζε, πρῶτος αὐ-
τὸς ἀνέβαιnen εἰς τὸ πλοῖον καὶ μόνον ποῦ δὲν ἐδάκρυζεν ἐκ
χαρᾶς, ὅταν ἐβλεπεν ἐντὸς τῶν στέρνων του τοὺς σάκκους
ὅλους εἰς παράταξιν — ἐκ τῶν ὁποίων τὸν πρῶτον αὐτὸς θὰ
κατεβίβαζεν . . .

Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ἐν ᾧ ἦτο ὅλως ἀφωσιωμένος εἰς τὴν

ἐργασίαν του, τοῦ ἦτο γραφτόν, δὲν εἰξεύρω πῶς, νὰ παραπατήσῃ ἐκεῖ ποῦ κατέβαινε καὶ νὰ πῆσῃ βαρεῖα ἐπάνω ἔς τὰ σίδερα. Ἀναίσθητον τὸν ἐσήκωσαν ἀπὸ ἐκεῖ.

Ὅταν συνῆλθε κατόπιν καμμίαν αἴσθησιν δὲν τοῦ ἔκαμαν οἱ πόνοι του ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἱατροῦ : Νὰ ἀποφεύγῃ εἰς τὸ ἐξῆς κάθε βάρος ἂν θέλῃ τὴν ζωὴν του. Ἐν ᾧ ἀπὸ μικρὸς δὲν εἶχε χωρισθῇ ποτὲ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην του δουλειάν, ν' ἀναγκασθῇ τώρα ἄνδρας νὰ τὴν ἀφήσῃ : Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ ἀφοῦ εἶχεν οἰκογένειαν, γυναῖκα καὶ παιδιὰ ; Χάριν αὐτῶν ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ τὸν ἄρτον εἰς ἄλλην ἐλαφροτέραν ἐργασίαν . . .

Καὶ ἔκτοτε ἐγύριζεπραγματευτὴς εἰς τοὺς δρόμους. Δὲν εἶχε νὰ σηκῶνῃ βάρη, τίποτε. Ἐγύριζε μὲ κάτι κουτάκια μὲ ἐμπορεύματα ἐλαφρά, κάτι ψιλικὰ, κάτι σκουλαρικάκια καὶ δακτυλιδάκια . . . Καὶ μὲ αὐτὰ ἐγύριζεν ἀκούραστος ὅλαις ταῖς γειτονιάς καὶ ὅλοι τὸν ἐφώναζαν. Ἄλλοι εἰς τὴν θέσιν του θὰ ἦταν εὐχαριστημένοι, ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἰμποροῦσε καθόλου νὰ χωνεύσῃ αὐτὴν τὴν κατάπτωσιν ποῦ ἔπαθε καὶ μόλις διέκρινεν εἰς τὸν δρόμον κανένα γνώριμόν του τὸν ἐσταματοῦσε καὶ μὲ παράπονον,

— Νά, μ' ἐγνώρισες : Ἐγὼ εἶμαι, τοῦ ἔλεγε. Ἐγὼ ποῦ γυρίζω μ' αὐτὰ τὰ παλιο-ράμματα . . . ἐν ᾧ τὰ χέρια μου τὰ ἔχω γερά νὰ δουλεύω ἴσα με δέκα . . . ; Γιατὶ ἔτσι τὸ ἤθελε, βλέπεις, ὁ Γιατρός.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ποῦ ἐπέρασαν, ἐνθυμεῖτο ἀκόμη μὲ συγκίνησιν τὸ πρῶτον του ἐπάγγελμα . . .

Ἐπερνοῦσε τώρα ἀπὸ ἓνα δρόμον, τὸν ὁποῖον τοσάκις μέχρι τοῦδε εἶχε γυρίσῃ μὲ τὰ ἐμπορεύματά του. Ἐκεῖ πρὸ μιᾶς θύρας ἔτυχε νὰ καταγίνωνται μερικοὶ ἄνθρωποι εἰς ἓνα μέγαλον καὶ βαρὺν σάκκον, τὸν ὁποῖον δὲν εὗρισκον τρόπον νὰ μετακινήσουν. Εὗρισκοντο ὅλοι εἰς σύγχυσι, ὁ ἓνας ἐβοήθει τὸν ἄλλον, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν σηκώσουν . . .

Ὁ γέρω-πραγματευτὴς ἐστάθη ἐκεῖ κοντὰ καὶ παρετήρει τοὺς ἀγῶνας των. Παρετήρει πολλὴν ὥραν, εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἀφηρημένος, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν παρθενικὴν φωνὴν ἣ ὁποία ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸν παράθυρον γλυκὰ-γλυκὰ τὸν ἐφώναζεν, ἕως ποῦ ἀφῆκεν ἓνα στεναγμὸν νοσταλγίας. . .

Τὸν εἶδαν τότε οἱ διαβάται ν' ἀφήσῃ κατὰ γῆς τὰ κουτιά
 του μὲ τὰ ψιλικὰ του ὅλα καὶ μὲ ἀσυνήθη εἰς τὴν ἡλικίαν
 του ζωηρότητα νὰ παραμερίσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους.
 Μὲ δύο βήματα ἐπλησίασε τὸν σάκκον καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα
 πρὸς αὐτόν· ἔφερε πρὸς τὰ ὀπίσω τὰς χεῖρας καὶ τὸ σῶμα
 ἔσκυψε πρὸς τὰ ἐμπρός. Μὲ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ὀπίσω
 ἐκτύπησε φιλικῶς τὰς πλευρὰς τοῦ σάκκου, καθὼς θὰ ἐκτυ-
 ποῦσε εἰς τὸν ὦμον τὸν στενότερόν του φίλον καὶ κατόπιν,
 ἐνῶ μὲ μίαν καταπληκτικὴν δύναμιν ὥθησε πρὸς τὴν ράχιν του
 τὸν σάκκον, μόλις ἐπρόφθασε ν' ἀναφωνήσῃ θριαμβευτικῶς :
 — "Ἰσα ἐμπρός ! Νὰ ἔτσι σὰς ἐντρόπισαsen ὁ γέρος !

Ἡ πλάτη του ἀπὸ πολλοῦ εἶχεν ἀποσυνειθίσει νὰ δέχεται
 τοιαῦτα βάρη. Ἐβάρυνεν ἐπάνω του ὁ σάκκος καὶ τὸν ἀφῆκεν
 ὑπὸ κάτω ἀναίσθητον, πτώμα σχεδόν.

Ἐν ᾧ ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν παράθυρον ἀντήχει ἀκόμῃ κατ'
 ἐπανάληψιν ἡ αὐτὴ φωνή :

— Πραγματευτή, αἱ πραγματευτή ! Δὲν ἀκοῦς ;

ΜΙΑΤ. Α. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τὸ δροσερὸ λουλοῦδι, τὸ χιονάτο,
 Ποῦ εἶχες εἰς τὸ στῆθος σου κρυμμένο,
 Σὲ ἓνα βιβλίο τῶχῳ ἀκποκάτω,
 Μὲ πόθο, μὲ ἀγάπῃ φυλαγμένο.

Σὺ ποῦ δὲν θέλεις διόλου νὰ μιλήσῃς.
 Γιατὶ μετροῖς τὰ λόγια ἓνα ἓνα,
 Δὲν ἐπρεπε λουλοῦδι νὰ χαρίσῃς
 Ποῦ εἶχες στὴν καρδιά σου ἀκουμπημένα.

Γιατὶ τὸ ἀδιάκριτο — δὲν φταίει —
 Μὲ τὴν γλυκειὰ του, τὴν ὥραϊα εὐωδία
 Τὰ μυστικά σου ὅλα μοῦ τὰ λέει,
 Κ' ἐγὼ . . . γελῶ μὲ κάποια κακία.

Ἐν Ῥώμῃ. Ἀπρίλιος 1889.

ΕΥΓ. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ